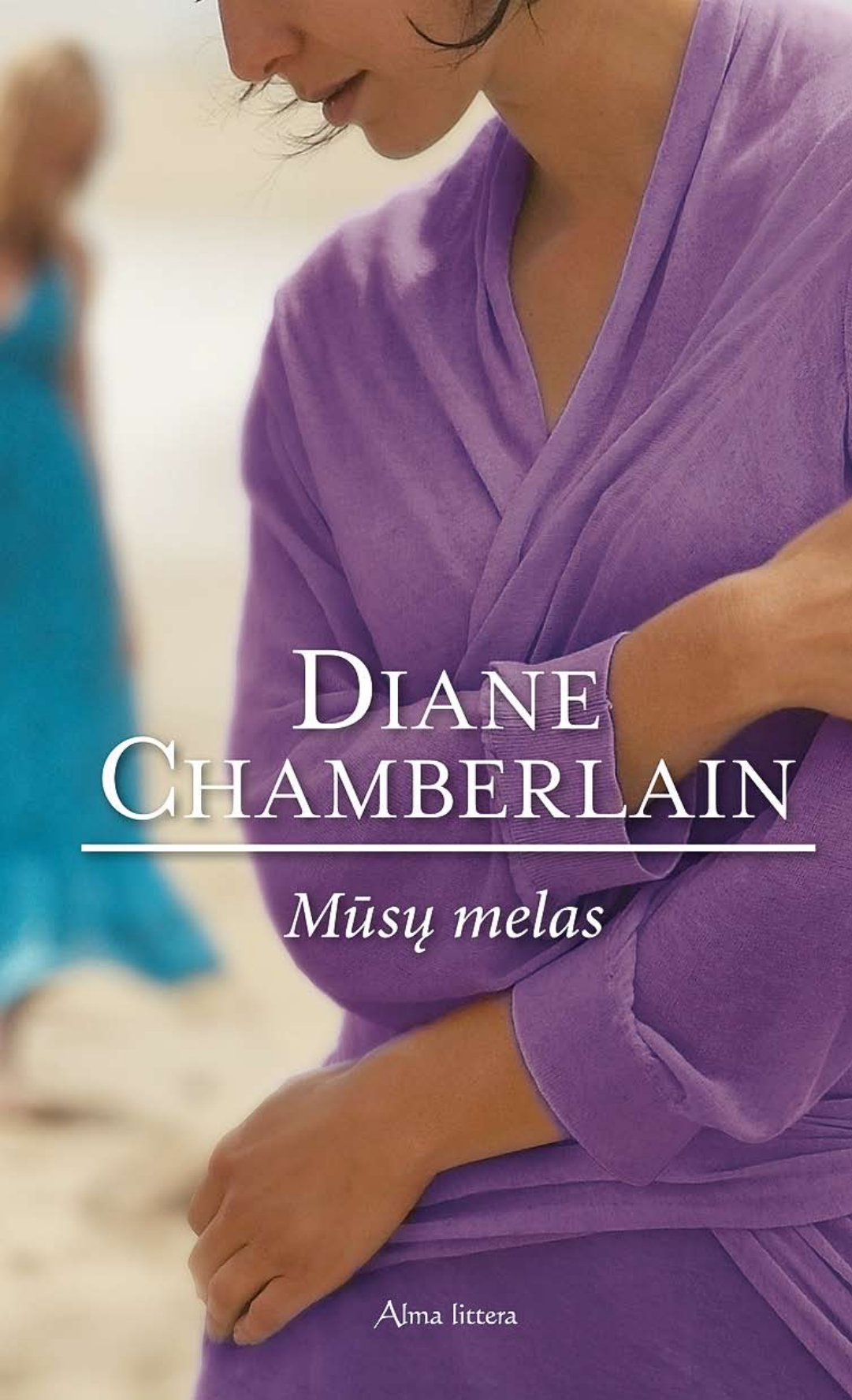

Diane Chamberlain

Mūsų melas

Alma littera

Maja

Kiekviena šeima turi savo istoriją, pasakojamą ir perpasakojamą tiek daug kartų, kad ji atrodo neabejotina ir nepaneigiama. Granite iškalta. Štai trumpa mano šeimos istorija:

Mano tėvus nužudė kaukėtas vyras, nušovė juos ant mūsų kiemo keliuko.

Mano sesuo Rebeka graži, drąsi, šaltakraujė ir visiškai nepriklausoma. Jai nereikia kitų, kad jaustųsi laiminga. Jai reikia pavojų.

Aš esu jautri, tyli, protinga ir baikšti, daugeliu atvejų tikra sesers priešingybė. Man reikia jaustis saugiai, ginamai, reikia vyro, kuris mane mylėtų.

Vis dėlto dažniausiai šeimos istorijos pasirodo užrašytos smėlyje, o ne iškaltos granite. Net tos istorijos, kurias laikome tikromis – apie mus pačius, – dažnai sugūra atidžiai pažiūrėjus. Jos yra melas, kurį pasakojame visiems mus pažįstantiems. Melas, kurį kartojame sau.

Įžanga

Maja

Prisimenu, kai tėtis pasuko iš gatvės į keliuką prie mūsų namo Anandeilyje, Virdžinijos valstijoje, nors sėdėjau ant užpakalinės sėdynės susigūžusi ir užsimerkusi. Snūduriavau, jaučiausi apsvaigusi, norėjau, kad ta būsena padėtų man pamiršti, ką iškrėčiau. Lietus garsiai barbeno į automobilio stogą, bet girdėjau, kaip gurgžda žvyras, kai ratai užvažiavo ant drenažo ruožo. Mes buvome namie. Reikėjo atsimerkti, ištiesti savo maudžiantį keturiolikmetės kūną ir eiti į namą apsimetus, kad viskas gerai, nors iš tikrųjų pasaulis man užsivėrė. Taip maniau. Nenutuokiau, kad po akimirkos mano pasaulis iš tikrųjų subyrės. Po akimirkos, kuri pakeis viską.

Tėtis staiga paspaudė stabdį.

– Po galais, kas čia...

Atsisėdau ir susiraukiau nuo pilvą perrėžusio skausmo. Žibintų šviesoje mačiau, kaip prie automobilio bėga mama ir mojuoja rankomis. Neprisiminiau, kad būčiau mačiusi mamą bėgančią. Niekada nebuvau mačiusi jos tokios paklaikusios, šlapi tamsūs plaukai prisiploję prie galvos, suknelė prilipusi prie šlaunų.

Man užgniaužė gerklę ir tyliai suaimanavau. Ji žino, pagalvojau. Ji žino, kur buvau.

Mama atidarė priekines dureles, o aš įsitempiau laukdama, ką ji pasakys. Ji įšoko į automobilį.

– Važiuok! – suriko užtrenkdama dureles. – Atbulas! Greičiau!

Užuodžiau lietų. Užuodžiau jos *baimę*.

– Kodėl? – Tėtis spoksojo į ją – tobulas profilis, akiniai metaliniais rėmeliais, romaniška nosis – to vaizdo kaip gyva nepamiršiu.

– Greičiau, – paragino mama.

– Kodėl tu...

– Važiuok! Dieve mano! Štai jis! – Mama rodė pirštu, o žibintai išplėšė iš tamsos vyrą, žengiantį prie mūsų.

– Kas jis? – Tėtis palinko į priekį, kad geriau įžvelgtų prieblandoje. – Ar jis... su slidininko kauke?

– Denai! – Mama siekė ranka bėgių lazdos. – Važiuok!

Atsikvošėjau ir mane pačią apėmė baimė dar prieš tai, kai žibintai apšvietė ledines mėlynas vyro akis. Tik tada pamačiau, kad jis kelia ranką. Pamačiau pistoletą. Instinktyviai susigūžiau už priekinės sėdynės, rankomis susiėmiau galvą ir nors žviegiau garsiai, nenustelbiau pistoleto pyškėjimo. Jis nesiliovė. Vėliau sužinojome – jo pistolete buvo penkios kulkos, bet tada būčiau prisiekusi, kad buvo penki šimtai.

Ryškiausiai iš tos dienos visiems laikams įsiminiau pistoleto blyksnius, ledines mėlynas akis, tėčio profilį ir mamos suknelę, prilipusią prie šlaunų.

Ir seserį.

Labiausiai seserį.

Pirmas SKYRIUS

Maja

Daugybę kartų esu praėjusi pro didžiulį pastatą, dunksantį Sostinės bulvare, bet vidun taip ir neįžengusi. Šiandien jaučiuosi laisva, aikštinga ir impulsyvi. Visos kaimynės mamytės tikino mane, kad senojoje parduotuvėje galima gerai nusiderėti. Man nereikia derėtis. Mudu su Adamu galime sau leisti viską, ko norime. Dviejų gydytojų – vaikų ortopedės ir anesteziologo – pajamos apsaugo nuo piniginių rūpesčių. Tik įžengusi į pastatą, kai mane apgaubė citrinų aliejaus aromatas, supratau, kodėl čia atėjau. Prisiminiau Keitę Vinston, mūsų šiaurinio Rolio priemiesčio skaitytojų klubo narę, sakiusią, kad šioje parduotuvėje ji mačiusi labai gražius vaiko kambario baldus. Keitė tada laukėsi pirmagimio. Dabar laukiasi trečio vaiko. Pagaliau aš pritapsiu, galvojau žengdama į pastato fojė, betoninės grindys buvo nuklotos senais rytietiškais kilimais, o sienos nudažytos raudona ir auksine spalvomis.

Visos penkiolika skaitytojų klubo moterų turi vaikų, išskyrus mane. Jos mielos ir draugiškos, bet kai ima kalbėti apie pilvuko skausmus, darželius ar Rolio mokyklos programos pliusus ir mi-

nusus, jaučiuosi kaip pašalinė. Joms atrodo, kad man tai nerūpi. Iš pat pradžių mane nuo jų atitolino gydytojos profesija. Jos įsitikinusios, kad vietoj motinystės aš pasirinkau karjerą. Jos visos augina vaikus namie. Dauguma neilgai dirbo prieš pastodamos, kelios tebedirba namie, bet žinau, kad jų būrelyje nepritampu. Jos nė nenumano, kaip aš troškau būti viena iš jų. Bet tą jausmą slėpiau. Tačiau dabar aš pasirengusi atsiverti. Per kitą susirinkimą pasakysiu joms. Tikiuosi, pajėgsiu kalbėti nežliumbdama.

Šiandien suėjo šešiolika savaičių. Uždėjau ant pilvo ranką eidama kairiu parduotuvės sparnu, tarp pertvarų čia išdėlioti gražūs naudoti baldai arba rankų darbo gaminiai. Buvau saugi. Mes buvome saugūs. Daugelis porų paskelbia naujieną praėjus trims mėnesiams, bet mudu su Adamu patyrėme, kad dvylikos savaičių per mažai. Aną kartą išnešiojau dvylika savaičių ir dvi dienas. Šį kartą nusprendėme palaukti keturis mėnesius. Šešiolika savaičių. Iki to laiko niekam nesakysime – žinoma, išskyrus Rebeką, – o vaikų kambarį pradėsime tvarkyti tik peržengę šešiolikos savaičių ribą.

Šypsodamasi vaikštinėjau po parduotuvę tarsi šiaip sau, lyg neketindama nieko pirkti. Vienos atitvaros pilnos pačių įvairiausių prekių, jų prigrūsta tiek, kad ir norėdama nosies neįkiščiau. Kitos erdvios – lentynų skyreliuose guli po vieną prekę. Prie durų į kai kurias kabinas puikavosi iškabos – siekiama sudaryti žavios parduotuvėlės ant kampo, o ne atitvaros didžiuliame sandėlyje įspūdį: „Arkliavagio gūžta“, „Endžės niekučiai“, „Šiaurės Karolinos rankdarbiai“. Vaikšto tik vienas kitas pirkėjas ir ničniekas nestebi salės. Panorėjęs nugvelbtum kokį daikčiuką ir įsikištum į kišenę – niekas nematytų. Toks pasitikėjimas žmonėmis mane staiga nudžiugino. Hormonai sukilo ir man svaigtelėjo galva.

Vienoje atitvarų perbraukiau pirštais per lygų poliruotą stalo paviršių, kitoje paliečiau skiautinių antklodės kampą. Praėjau pro mažytėlaitę atitvarą, kurioje stovėjo tik stalas, o ant jo – kavinukas ir suvyniotos bandelės, įdarytos mėlynėmis. Mažoje

etiketėje parašyta: *Kava nemokamai. Bandelė – 1,5 dolerio.* Šalia pintinėlėje gulėjo šeši dolerio banknotai. Nepajėgiau atsispirti. Paėmiau dvi bandeles rytdienos pusryčiams ir įmečiau į pintinėlę penkis dolerius. Ėjau toliau apimta nesuprantamo džiaugsmo. Žmonėmis pasitikėti galima, jie sumoka už bandeles. Pasaulis nuostabus!

Pajutau norą paskambinti Adamui ir išgirsti jo balsą. Kada pastarąjį kartą jam skambinau be priežasties? Rytą nemačiau jo išeinančio į ligoninę, o visą dieną pati priiminėjau ligonius savo kabinete. Jeigu šiandien Adamui operacijos pavyks, jis grįš namo anksčiau ir galėsime išeiti pavakarieniauti. Kartu atšvęstume įveiktą šešiolikos savaičių etapą. Kūdikis gims Naujųjų metų dieną. Ar gali būti geriau? Naujų metų pradžia. Mūsų trijų naujo gyvenimo pradžia. Ir santykiai su Adamu susitvarkys. Kai sužinojo, kad aš nėščia, tarp mūsų pakibo įtampa, nė žodžiu apie ją neužsiminėme, nes nežinojome, kaip jos atsikratyti. Jeigu būčiau atviresnė, turėčiau pripažinti, kad įtampa atsirado daug anksčiau. Bet ji tikrai išnyks. Vakarieniaudami pasikalbėsime, pagaliau mūsų ateitis bus visavertė ir švytinti. Gal sudarysime vardų sąrašą, iki šiol nedrįsdavome. Tada grįšime namo ir mylėsimės, mylėsimės iš tikrųjų, kaip anksčiau, kol meilės aktas nebuvo virtęs apvaisinimo aktu. Kadaise mes puikiai sutarėme lovoje. Noriu vėl taip jaustis.

Už kelių metrų priešais pamačiau iškabą „Kūdikio kraitis“ ir numoviau tiesiai ten. Keitė minėjo šią vietelę, neabejoju. Man įžengus į kvadratinę kabiną citrinos kvapas sustiprėjo. Kabina pilna baldų, bet jie sustatyti pagal tam tikrą tvarką. Baltos lovelės, komodos ir stovynės vienoje pusėje, tamsiai rudos lovelės, perrengimo stalai ir supamieji krėslai – kitoje. Virpėjau iš nekantrumo nežinodama, nuo ko pradėti. Prie kiekvieno baldo kabojo kortelės, aiškinančios, kad baldai perdažyti ir atitinka dvidešimt pirmo amžiaus saugumo reikalavimus. Dažai su švino priemaišomis nuskusti. Lovelės kraštų strypai sutankinti. Baldeliai buvo

nuostabūs. Mudu su Adamu neskubėjome paversti vieno iš miegamųjų vaikų kambariu, tačiau gulėdami naktį ir kalbėdamiesi viską jau suplanavome iki mažiausių smulkmenų. Ar daug vyrų šitaip domėtųsi? Mums buvo lengviau įsivaizduoti freską, kurią nupieštume ant vaiko kambario sienos, negu patį vaiką. Dabar viskas pasikeis.

Beveik valandą praleidau erdvioje atitvaroje rašydamasi į užrašinę viską apie baldus. Kainas. „Kūdikio kraičio“ savininko duomenis. Viską. Pagaliau nenoromis išėjau. Negalėjau pirkti. Dar ne. Nebuvau pasirengusi erzinti likimo.

Kai kūdikis gims, man bus beveik trisdešimt penkeri. Pirmąjį gimdyti geriau anksčiau, bet dabar nebesvarbu. *Pirmąjį*. Vėliau bus daugiau, mažiausiai dar vienas, nes baldelius jau turėsime. Gal du. O gal jų bus pilni namai, pagalvojau, ir svaigulys grįžo.

Vos įžengus į namus, Adamas paskambino mobiliuoju.

– Naktis bus ilga, – pasakė jis. – Kelios skubios operacijos, aš dalyvauju. Kaip laikaisi?

– Puikiai, – atsakiau atstumdama duris į kiemą ir išleisdama Čonsį, nes per vėlai pamačiau, kad keturi elniai čiaumoja mūsų azalijas. Čonsis stryktelėjo nuo verandos laiptelių ir kaip pašėlęs ėmė loti. Net juokas suėmė, kaip abejingai į jį dirstelėjo elniai. Jie žino, kad jis neperžengs nematomos sienos.

– Ant ko Čonsis loja? – paklausė Adamas.

– Ant elnių, – atsakiau, bet apie azalijas neužsiminiau. Adamui elniai juokingi ir gražūs, kol neužklysta į kiemą. – Ar užvalgysi ligoninėje? – paklausiau supratusi, kad šventę teks atidėti kitam vakarui.

– Taip. – Jis patylėjo. – Šįvakar dirbsiu su Lisa, – jis užsiminė apie chirurgę ir mūsų abiejų gerą bičiulę. – Ar galiu pasakyti jai apie Polivogą?

Nusišypsojau. Mūsų kūdikio pavardė bus Polardas arba Polard, o Adamas prieš porą savaičių praminė jį Polivogu. Tada su-

pratau: jis neabejoja, kad šį kartą viskas bus gerai. Mane nusmelkė vos juntamas nerimas, kad Adamas prisipažins Lisai, bet pasistengiau jį užgniaužti. Metas pasauliui džiaugtis kartu su mumis.

– Gali, – atsakiau.

– Puiku, Mai. – Iš balso supratau, kad jis šypsosi. – Šiąnakt nemiegokime, kalbėkimės iki aušros, gerai?

O taip.

– Nekantrauju, – atsakiau.

Pašėriau Čonsį, užvalgiau salotų ir užlipau pasėdėti į būsimą vaiko kambarį. Kol kas jame stovi tik vienas baldas – supamasis krėslas. Jo vienintelio mums nereikės pirkti, ir man visai nesvarbu, jeigu mūsų senasis aplūžėlis nederės prie „Kūdikio kraičio“ baldų. Tame krėsle mama žindė ir supo mane su Rebeka. Tai vienas iš nedaugelio baldų, priklausiusių mano tėvams. Rebeka, žinoma, neturi nė vieno. Sesuo gyvena Darame, Dorotėjos Ladlou Viktorijos stiliaus namo antro aukšto bute, jos baldai susigraibyti iš nežinia kur. Ji retai būna namie ir jai nė motais, bet man pikta, kad mums neužteko įžvalgumo pasilikti daugiau tėvų daiktų. Buvome paauglės, baldai mums nė kiek nerūpėjo. Supamąjį krėslą pasilikome tik todėl, kad socialinė darbuotoja pasakė, jog kada nors džiaugsimės jį turėdamos, o mes buvome per daug priblokštos, kad prieštarautume.

Sėdėdama krėsle įsivaizdavau čia stovinčius „Kūdikio kraičio“ baldus. Jie puikiai tiks ir dar liks erdvės freskai. Uždėjau rankas ant pilvo. „Ką manai, mažyli? Ko norėtum, gyvūnų? Nojaus laivo? Gal žuvų? Paukščių?“ Aš svajoklė, pamaniau. Kada paskutinį kartą svajojau? „Tu tikra retenybė, – pasakė Adamas vos susipažinus, kai atrodė, kad viskas tarp mūsų kibirkščiuoja. – Gydytoja ir svajotoja. Mokslininkė ir romantikė, žavus derinys.“

Jis buvo teisus, nors koks nelengvas kartais būna šitas derinys. Taip ir mačiau save kaip namų šeimininkę, visai kaip mano kaimynės, gyvenimą lengvai ir iki kraštų užpildytą vaikų porei-

kių. Bet darbo keliami iššūkiai man irgi patiko. Rasčiau būdą jiems suderinti. Ir visus kitus penkis mėnesius iki gimdymo ketinu dirbti – kuo ilgiau, jeigu tik kūdikį nešiosiu sėkmingai.

Mūsų rajono gatvelės buvo tuščios, kai išsivedžiau Čonsį vakare pasivaikščioti. Mėnulio pilnatį dengė reti pilki debesys, iškritusi migla smelkėsi man į plaukus. Rugpjūtis buvo drėgnas. Po gatvės žibintu pamačiau, kad ir Čonsio plaukai žvilga nuo mažyčių lašelių. Vingiuotose be šaligatvių gatvelėse namai stovi atokiau vienas nuo kito, jie patys įvairiausi. Kolonijinio stiliaus plytiniai namai, kaip mūsų, ir apkalti kedro mediena – šiuolaikiniai. Sklypus vieną nuo kito skiria miškeliai, gatvelių pakraščiai taip pat apaugę medžiais. Adamas paprastai eina kartu šitaip vėlai pasivaikščioti, bet kai mūsų visiškai saugiomis gatvelėmis pėsčiuoju viena, nugara bėgioja šiurpuliai. Čonsis didelis šuo. Sveria kone penkiasdešimt kilogramų. Senbernaro ir vokiečių aviganio mišrūnas. Tamsaus plauko, atrodo piktas, bet ėriuko būdo. Nuostabus vaikų draugas, tas jo bruožas ir nulėmė, kai pamatėme jį gyvūnų globos centre prieš trejus metus. Tada nenumanėme, kad tų vaikų teks laukti taip ilgai.

Skausmas, kurį pajutau, buvo toks nežymus, kad kita moteris nebūtų atkreipusi dėmesio. Bet aš tą skausmą jau esu patyrusi, atrodė, kad gimdą lėtai iš pasalų spaudžia kumštis.

Stabtelėjau priešais ilgą pušų eilę.

– O ne, – sušnibždėjau. – Eik šalin.

Čonsis pažiūrėjo į mane, aš prispaudžiau delną prie burnos ir visa savo esybe pasidaviau vos juntamam skausmui.

Ar skausmas praėjo? Susikaupiau. Gal tik pasivaideno? Galbūt tik dilgtelėjo ilgiau pavaikščiojus. Gal sutriko virškinimas?

Čonsis prisiglaudė prie kojos ir aš uždėjau ranką ant jo didelės galvos. Panorau grįžti namo, bet kojos tarsi prilipo prie grindinio. Štai ir vėl. Bjaurus pasalūniškas kumštis.

Antras SKYRIUS

Rebeka

– Ar tu bent suskaičiuotum, su keliais šios konferencijos vyrais esi permiegojusi?

Dorotėja apžvelgė viešbučio restoraną, o Rebeka suirzusi akimis nusekė jos žvilgsnį.

– Ką? – išsižiojo ji. – Dote, to jau per daug. Aš miegojau tik su vienu. Su Brentu.

Ji matė Brentą, šviesiaplaukį ir įdegusį, sėdintį prie stalo su grupele žmonių netoli nuo ten, kur abi su Dorotėja pietavo. Jis atrodo kaip bręstelėjęs paplūdimio dykūnas, bet Rebeka žino, kad jis įrudo kaip varis Peru saulėje, dirbdamas mažame purvo nuošliaužos suniokotame kaimelyje, o ne jūros pakrantėje tinginiaudamas. Jau seniai jį pažįsta. Jai nevirpteli paširdžiai jį pamačius, bet visada užlieja šiluma, kaip gerą draugą išvydus.

– Kalbu ne apie šią savaitę. – Ilgas, žilas Dorotėjos kasos galiukas brūkštelėjo pavojingai arti lėkštės. – Klausiu, su keliais iš dviejų šimtų konferencijoje dalyvaujančių vyrų tu esi miegojusi per visus mūsų darbo metus?

– Ar klausi rimtai? – Rebeka patrynė plikas rankas. Iš ryto ji beveik valandą mankštinosi viešbučio sveikatingumo klube, todėl maloniai jautė maudžiančius raumenis. – Kodėl tau taip rūpi? – Dorotėja Ladlou jai labai patinka, bet kartais sugeba būti tikra įkyruolė.

– Man smalsu. Tavo lytinis potraukis visada mane stebindavo. Tu kaip šulinys, kurio neįmanoma pripildyti.

Tiesą sakant, Rebekai reikėtų pamąstyti. Reikėtų peržvelgti Pagalbos nelaimės ištiktiesiems konferencijos dalyvių sąrašą. Ji dalyvauja šiose San Diege vykstančiose kasmetėse konferencijose jau dešimt metų, todėl sunkiai prisimintų, su kuriais dalyviais yra miegojusi. Tikriausiai ne daugiau negu su vienu per kiekvieną konferenciją. Tiesa, pirmą kartą buvo du – vaikų gydytojas iš Kalifornijos ir nepaprastai patrauklus priėmimo skyriaus gydytojas iš Gvatemalos. Tai įvyko prieš dešimt metų, ji buvo vos dvidešimt penkerių, o jos moralės kodas neatitiko seksualinio apetito. Dar ji miegojo su keturiais ar penkiais vaikinais, kai keliai susikirsdavo darbo vietose. Prisiminimai buvo kiek atgrasūs. Gal vertėtų apsvarstyti vakarykštį netikėtą Brento pasiūlymą.

– Vakar Brentas man pasipiršo, – pasakė ji. – Pakvaišo vaikinas.

Dorotėja kilstelėjo antakius.

– Jis nori susaistyti tave, – pareiškė ji.

Brentas gerai pažįsta Rebeką. Supranta, kad ji ne tokia moteris, kurią tvarkingai supakuotum ir įtaisytum dirbti nuobodžiame gydymo punkte. To jos neprašytų. Jam, kaip ir jai, patinka gyventi rizikuojant. Jiedu nardė Floridoje tarp ryklių. Mokėsi šokinėti su parašiutu. Treniruodavosi bėgiodami pusę maratono distancijos. Vargu ar ji rastų kitą vaikiną, kuris spėtų kartu su ja. Bet tuoktis? Kam?

– Atsakiau jam, kad nieku gyvu, – prisipažino ji.

Dorotėja knebinėjo aliejuje keptas daržoves.

– Tu manai, kad žinai, ko nori, pupa, – pareiškė ji. – Bet tau taip tik atrodo.

Rebeka susiraukė.

– Po galais, ką turi galvoj?

Dorotėja gūžtelėjo pečiais ir Rebeka suprato, kad atsakymo nesulauks. Ji kaip niekas kitas pažįsta Dorotėją. Jeigu jau darosi atžari, vadinasi, ją vėl gildo vienatvės skausmas. Kai pernai mirė Luiza, jos trisdešimties bendro gyvenimo metų partnerė, įprastas Dorotėjos kandumas įgavo naują mastelį. Prieš dvidešimt metų atkaklus būdas paskatino Dorotėją įsteigti Tarptautinę gydytojų pagalbos asociaciją, TGPA, nors žmonės sakė jai, kad vienai moteriai toks siekis per aukštas. Jos užsispyrimas ir aistra padėjo asociacijai tapti gerbiama organizacija, tokia ji šiandien. Nekeliantis žavesio darbas, nepelningas ir kartais nesaugus, bet reikalingas. Pastaruosius keletą metų Rebeka, visu etatu dirbanti TGPA gydytoja, – jau dešinioji Dorotėjos ranka nelaimės vietose. Rebeka susipažino su ja per lėšų rinkimo renginį Čapel Hilyje ir Dotė iš karto įžvelgė jos aistrą, drąsą ir troškimą prasmingai panaudoti medikės sumanumą. Dotė energingai panaudojo tas Rebekos savybes. Tapo jos geriausia drauge. Auklėtoja. *Motina*. Per kuklų vakarėlį namuose, kur Dorotėja gyveno su Luiza, ji ir supažindino Rebeką su savo drauge. Toji iš karto suprato, ką Dorotėja sumanė. Įsitempė Rebeką į sandėliuką, kur niekas jų pokalbio negirdėtų.

– Dotė mėgina gundyti tave, Rebeka, – pareiškė Luiza.

Rebekai akys iššoko ant kaktos.

– Ką?

– Jai beveik šešiasdešimt, – paaiškino Luiza. – Ji jau keletą metų kalba, kad laikas rasti įpėdinį, kuris perimtų vadovavimą TGPA.

– Ji per mažai mane pažįsta, – prieštaravo Rebeka.

– Dotė permato žmones kiaurai, – varė savo Luiza. – Vos pažvelgusi ji nusprendė, kad tu esi tas žmogus.

Luiza neklydo, ir nors Rebeka niekada Dorotėjai garsiai nepasakė: „Taip, aš perimsiu asociaciją, kai tu būsi pasirengusi atiduoti vadžias“, abi tai suprato ir net nereikėjo diskutuoti.

Nors Luizos pasakytas žodis „sugundyti“ iš pradžių išgąsdino Rebeką, ji žinojo, kad Dorotėja niekada nesidomėjo ja dėl sekso – viršininkė skyrė jai skaičių vienas. Ji buvo įsitikinusi, kad seksualinė pakraipa yra įgimta, ir skirstė žmones pagal skaičius. Visiškiems heteroseksualams rašydavo skaičių vienas, visiškiems homoseksualams – dešimt, o biseksualams penkis kablelis penkis. Pasakodama Rebekai apie žmones, su kuriais susipažindavo, ji sakydavo: „Jis kardiologas, dirba Sietle, trejetas.“ Prieš keletą metų Rebeka domėjosi vaikinu, su kuriuo dirbo Gvatemaloje, žemės drebėjimas ten buvo nušlavęs visą kaimą. Kai prisipažino Dorotėjai, kad tas vaikinas ją traukia, šioji pacaksėjo liežuviu.

– Jis – septintukininkas, – pasakė ji. – Argi nematai?

– Liaukis, – nepatikėjo Rebeka. – Jis visiškai heteroseksualus.

Dotė gūžtelėjo pečiais.

– Aš tik įspėju.

Jis tikrai pasirodė esąs septintukininkas. Galbūt net aštuntuko vertas. Sakė Rebekai esąs nevedęs, bet netrukus ji sužinojo, kad Polas, su kuriuo jis gyveno vienuose namuose, atlieka svarbesnį vaidmenį, ne tik paskolą padeda jam išmokėti. Dorotėja vienu žvilgsniu įvertino vaikiną. Toks jos įžvalgumas kartais gąsdindavo.

Ji ir kaip gydytoja pasižymėjo tuo bruožu. Vos dirstelėjusi ar lengvai prisilietusi nustatydavo diagnozę. Rebeka iš jos labai daug ko išmoko. Dorotėja padėjo jai tapti ne tik geresne ligoninės gydytoja, bet ir puoselėjo jos troškimą dirbti nelaimės ištiktose vietose.

– Norint dirbti šį darbą, reikia padūkusio charakterio, – sakė ji Rebekai ankstyvuoju gundymo laikotarpiu. – Tu tokia esi. Bet tau stinga drausmės.

– Nestinga, – net įsižeidė Rebeka. – Kaip be jos būčiau baigusi medicinos institutą?

– Kitokios drausmės, – paaiškino Dorotėja. – Susikaupimo. Kad ir kas atsitiktų – dingtų elektra, griūtų pastatai, purvo būtų iki kulkšnių, – turi matyti tik pacientą. Tau reikia arklio akidangčių.

Rebeka užsiaugino akidangčius, išmoko susikaupti ir pamilo šį darbą. Jai skauda širdį, kad pasaulyje nutinka tiek nelaimių, bet kai vidurnaktį suskamba telefonas, kai išgirsta, kad Pietų Amerikoje įvyko žemės drebėjimas ir ji turi tuojau pat skuosti į oro uostą, jos kūnas suvirpa kaip nuo elektros srovės.

– Brentas – geras žmogus, – pasakė dabar Dorotėja.

Rebeka tikėjosi, kad Dotė pažers jai visą saują priežasčių, kodėl ji neturėtų net galvoti apie santuoką su Brentu, beje, ir su kuo nors kitu. Vis dėlto Dorotėja tikriausiai laiko Brentą Rebekai tinkama pora, nes jiedu abu atsidavę darbui Tarptautinėje gydytojų pagalbos asociacijoje. Jų santykiai remiasi draugyste ir abipuse pagarba. Juk tai geriausias pagrindas santuokai kurti, argi ne?

– Taip. – Rebeka nugėrė vyno. – Jis geras. Bet nematau prasmės už jo tekėti.

– Gal mintis ir netikusi, – sutiko Dorotėja. – Tačiau ar apsvarstei, kaip viskas būtų? Abu vadovautumėt asociacijai. Būtų nuostabu. Darbas abiem teiktų pasitenkinimą.

Rebeka pavartė akis.

– Mane erzina, kai kalbi taip, tarsi viena koja stovėtum kape. – Ją erzino ir tai, kad vadovauti asociacijai reikėtų su Brentu. Ar su kuo nors kitu.

Dorotėja gūžtelėjo pečiais.

– Aš tik realistė.

– Veikiau fatalistė.

Dorotėja pasilenkė per stalą.

– Noriu, kad būtum pasirengusi perimti vadovavimą tą pačią dieną, kai aš nebepajėgsiu, – pasakė ji. – Gal po dvidešimties metų, gal rytoj.

– Man geriau tinka po dvidešimties metų, – atsakė Rebeka ir raminamai pridūrė: – Dote, tu žinai, kad aš pasirengusi, noriu tų pareigų ir sugebėsiu dirbti. Nesibaimink.

– Grįžkime prie tavęs ir Brento, – pasakė Dorotėja ir Rebeka suprato, kad Dotė jau ne kartą bus svarsčiusi apie jų bendrą vadovavimą TGPA. – Tu per daug kivirčijiesi.

– Kivirčijuosi? – Rebeka nusišypsojo iš to žodžio, bet turėjo pripažinti, kad Dorotėja teisi. – Tikrai, – sutiko ji, – bet tik dėl smulkmenų.

– Nėra abejonių, kad jums abiem netrūksta ugnelės dirbti nelaimių ištiktose vietose. Ir Brentas pašėlęs. Beveik kaip tu, – pasitaisė ji kryptelėdama petimi. – Jūs abu teigiamai pašėlę.

Rebeka nusijuokė. Apibūdinimas jai patiko.

– Nė vienas nenorite vaikų nei namo su balta statinių tvorele priemiestyje, – kalbėjo toliau Dorotėja. – Jūsų tokios pat vertybės.

Vėl ji teisi, sutiko Rebeka. Jai visai nesinori sėsliai įsikurti. Jai nerūpi, kur ji gyvena, jos gyvenimo planuose vaikų niekada nebuvo. Kai ji pamatė, kaip Maja ir Adamas kovoja, kad susilauktų vaikelio, ką pasiryžę daryti, kad tik lauktųsi, nusprendė, jog pati motinystės geno neturi.

– Tu mane nustebinai, Dote, – sutriko ji. – Nemaniau, kad nori matyti mane ištekėjusią.

– Nepasakyčiau, kad labai noriu, bet rinksies tu. Kodėl manai, kad man turėtų rūpėti?

– Pirmiausia tau patinka, kad gyvenu virš tavęs.

– Grįžk į tikrovę. – Dorotėja gurkštelėjo vyno. – Tau keturiasdešimt ir tu...

– Trisdešimt aštuoneri!

– Ir tu ne mano kalinė. Man sunku įsivaizduoti tave ir Brentą kaip sutuoktinių porą. Bet kaip asociacijos vadovai būtumėte puiki komanda.

– Na, santuoka manęs nedomina. Be to, aš... – Rebeka per patalpą vėl dirstelėjo į Brentą, – nesu įsitikinusi, kad jį myliu.

– Arba myli, arba ne.

– Ar negali būti tarpinio jausmo? Ar tu su Luiza nepatyrei laikotarpio, kai nebuvai dėl savo jausmų tikra?

Jos vengdavo pokalbių apie Luizą, bet Rebeka matydavo, kad, paminėjus draugės vardą, Dorotėjos akyse vis dar atsiranda liūdesys. Dirbdama su Dorotėja Rebeka daug sužinojo apie sielvartą. Nuo jo nepasislėpsi, bet negalima leisti, kad jis valdytų gyvenimą.

– Susipažinau su Lu pirmadienį. – Dorotėjos žvilgsnis nukrypo į tolį. – Antradienį jau žinojau, kad myliu ją. Bet ne visada susiklosto taip tvarkingai ir paprastai. – Ji vėl atsigręžė į Rebeką. – Netekėk už jo, jeigu nesi tikra, – pasakė ji. – Būtų nedora ir dėl jo, ir dėl tavęs pačios. Tu nepriklausoma moteris, reikėtų rašyti didžiąja raide. Todėl puikiai tinki vadovauti asociacijai. Santuokai tinki ne taip puikiai.

Rebekos kišenėje suvibravo telefonas. Ji patikrino, kas skambina.

– Maja, – pasakė.

– Aha, – suprato Dorotėja. – Princesė. – Ji mostelėjo į mobilųjį. – Kalbėkis. Atsiliepk.

Rebeka atsilošė ir atidarė telefoną.

– Sveika, sese, – atsiliepė.

– Ir vėl kartojasi.

Sesers balsas buvo verksmingas ir Rebeka išsitiesė.

– O ne. Velnias! – nusikeikė ji. – Ar tikrai? Kur tu?

Dorotėjos ranka su šakute sustingo pusiaukelėje, ir Rebeka pajuto įsmeigtą jos žvilgsnį.

– Vedžiojau Čonsį, o dabar... stoviu atsirėmusi į prakeiktą medį už pusės mylios nuo namų. Guodžiuosi, kad jeigu stovėčiau labai ramiai, gal dar kaip nors praeitų, bet žinau – nepraeis. Viskas baigta, Beke.

Rebeka atsistojo, vien lūpomis pasakė Dorotėjai: „Ji vėl neteks kūdikio“ – ir kaip per miglą išėjo iš restorano.

– Beke.

– Girdžiu. Tik išėjau iš restorano salės.

Ji įžengė į moterų tualetą, užsidarė kabinoje ir atsirėmė į sieną.

– Kur Adamas?

– Ligoninėje. Tikriausiai vyksta operacija.

Rebeka pasijuto bejėgė. Ji už trijų tūkstančių mylių.

– Ar pasirodė kraujas?

– Neabejoju, – atsakė Maja. – Jaučiu. Skambinsiu Keitei Vinston, kaimynei, kad atvažiuotų manęs paimti. Ji net nežino, kad aš nėščia. Kol kas pasakėme tik tau. Atleisk, jeigu tave sutrukdžiau, tenorėjau...

– Ak, nutilk, kvaišele. – Rebeka užsimerkė ir kakta įsirėmė į sieną. – Labai apgailestauju, Maja, maniau, šį kartą baigsis gerai.

– Aš irgi maniau.

Majai bus sunku pasakyti Adamui. Ta žinia jį pribaigs. Rebeka prieš savaitę pietavo su juo ligoninėje. Jis nesiliovė šypsotis kalbėdamas – džiugiai ir atsargiai – apie jų Polivogą. Jo akys blizgėjo ir Rebeka tik tada suvokė, kaip seniai nematė jo tokio laimingo. Ir Maja troško kūdikio, bet Adamas troško labiau. Jis smarkiai pasikeitė per pastaruosius porą metų. Žinoma, tebebuvo gražus. Velnioniškai seksualus, nors Majai, regis, tai per daug nerūpėjo. Bet ryškiausi jo bruožai – energija ir džiaugsmas – po truputį slopo, kai jiems nepavyko susilaukti šeimos. Rebeka jautė, kad dabar jųdviejų ateitis sudužo kaip stiklas. Vis dėlto jų santykiai tvirti. Jiedu ištvers šią netektį, kaip ištvėrė aną kartą. Ir prieš tai.

– Ar nenorėtum, kad parvažiuočiau namo? – paklausė ji tikėdamasi, kad Maja atsisakys. – Galėčiau iš ryto išskristi.

– Nieku gyvu, – pasakė Maja.

– Klausyk, skambink tai kaimynei, paskui vėl man, galėsim kalbėtis, kol jos lauksi, gerai?

– Aš laikausi. Man nereikia...

– Paskambink man, Maja. Jeigu nepaskambinsi, aš nerimausiu.

– Paskambinsiu.

Rebeka išjungė telefoną, bet tebestovėjo kabinoje. Jai ne naujiena, kad gyvenimas neteisingas. Kasdien tai mato dirbdama nelaimių ištiktose vietose. Matė tada, kai su Maja neteko tėvų. Bet kai kurie dalykai neteisingesni, ir šis atvejis kaip tik toks.